

День у млині

Моє життя в тепер — це симфонія, складена з трьох різних мелодій: «багато людей», «кілька людей» і «майже нікого». Кожна з цих мелодій триває приблизно чотири місяці в рік, вони часто відбуваються протягом одного місяця, але ніколи не змішуються.

«Багато людей» — це ті хвилини, коли я перебуваю в контактi з публікою, видавцями, журналістами. «Кілька людей» реалізується тоді, коли я повертаюся до Бразилії, зустрічаюся зі своїми давніми друзями, ходжу на пляж Копакабана, відвідую якісь суспільно значущі події, але здебільшого перебуваю вдома.

Проте мій сьогоднішній намір — трохи поговорити про мелодію «майже нікого». На цю мить ніч уже накрила темрявою село з двохсот мешканців у Піренеях, назву якого я волію тримати в таємниці, бо нещодавно я купив собі там старий млин і перетворив його на оселю. Я щоранку прокидаюся, розбуджений криком півня, випиваю вранішню каву й виходжу на вулицю, щоб прогулятися між коровами, вівцями, плантаціями кукурудзи й трави, вирощуваної на сіно. Дивлюся на гори й — на відміну від мелодії «багато людей» — ніколи не намагаюся думати, хто я такий. У мене немає ані

запитань, ані відповідей, я цілком живу в нинішньому моменті, розуміючи, що рік має чотири сезони (атож, це здається очевидним, але іноді ми про це забуваємо), і я змінюю вигляд, як навколишній краєвид.

У такі хвилини мене не цікавить, що там відбувається в Іраку чи в Афганістані: як і будь-яку іншу людину, що живе внутрішнім життям, мене насамперед цікавлять відомості з метеорології. Люди, що живуть у маленькому місті знають, чи йтиме дощ, чи похолодає, чи буде вітер, бо від погоди безпосередньо залежить їхнє життя, їхні плани, їхні жнива. Я бачу фермера, який працює в полі, ми бажаємо один одному «доброго дня», обговорюємо прогнози погоди, й далі робимо свої справи — він колупається в землі, а я продовжую свою тривалу прогулянку.

Повертаюся додому, зазираю до поштової скриньки, бачу там місцеву газету: у сусідньому селі відбувається гулянка, хтось виступає з лекцією. У Тарбесі — великому місті з сорока тисячами мешканців — пожежників викликали на місце події, бо вночі хтось підпалив ящик для сміття. Найсенсаційнішою новиною в регіоні є повідомлення про групу, яку звинувачують у тому, що вона зрубує платани понад сільською дорогою, бо ті спричинили загибель мотоцикліста; ця новина зайняла цілу сторінку в газеті, а потім кілька днів журналісти писали репортажі про «секретну команду», яка хоче помститися деревам за смерть хлопця.

Я затримуюсь на мить біля струмка, на якому стоїть мій млин. Дивлюся на небо. Цього жакливого літа від спеки померло п'ять тисяч людей лише у Франції. Я підводжуся на ноги і йду попрактикуватися в к'юдо — медитації з луком і стрілою, яка забирає годину мого дня. Настає час пообідати: я готую собі легку закуску й зненацька помічаю в одній із прибудов млина чудернацький предмет з екраном і клавіатурою, сполучений — о чудо з чудес! — з лінією високої напруги, іноді відомої під назвою DSL. Я знаю, що в ту мить, коли я натисну на одну з клавіш цієї машини, весь світ посуне мені назустріч.

Я опираюся, поки можу, але настає мить, коли мій палець доторкається до кнопки «увімкнути», і я знову поєднуюся зі світом, світом бразильських газет і книжок, світом інтерв'ю, які я повинен дати, новинами з Іраку, з Афганістану, всілякими проханнями, повідомленнями, що авіаційний квиток принесуть завтра, рішеннями, які треба відкласти, рішеннями, які треба негайно ухвалити.

Я працюю протягом кількох годин, бо це мій вибір, моя Персональна Легенда, бо Воїн Світла знає, що на ньому лежать обов'язки й відповідальності. Але під час мелодії «майже нікого» усе, що виникає на екрані комп'ютера є дуже далеким, так само як млин видається сном, коли я перебуваю в мелодіях «багато людей» або «кілька людей».

Сонце наближається до обрію, натискаю кнопку «вимкнути», і світ перетворюється на поле, на пахощі трав, на мукання корів, на голос пастуха, який повертає овець у хлів, розташований біля млина.

Я запитую себе, як можна побувати у двох таких неоднакових світах протягом одного дня. Я не знаходжу відповіді, але знаю, що це дає мені глибоку втіху, й почувуюся дуже задоволеним, пишучи ці рядки.

Чоловік, що жив, як підказували йому сновидіння

Я народився в лікарні Святого Йосипа в Ріо-де-Жанейро. Позаяк пологи були важкими, моя мати присвятила мене цьому святому, попрохавши, щоб він допомагав мені в моєму житті. Так виник міцний зв'язок між моїм життям і святим Йосипом, а з 1987 року, після моєї прощі до Сантьяго-де-Кампостели, я став влаштовувати свято на його честь 19 березня. Скликав друзів, людей роботящих і чесних, і перед тим, як сісти за стіл, ми молилися за всіх тих, які вміють усе робити з гідністю. Ми молилися також за тих, хто не має роботи й жодних перспектив на майбутнє.

У короткому вступі, який я роблю перед молитвою, я маю звичай нагадати, що з п'ятьох разів, коли слово «сон» з'являється в Новому Заповіті, чотири мають стосунок до Йосипа, теслі. У всіх цих випадках, янгол завжди переконує його робити протилежне тому, що він мав намір робити.

Янгол попросив, щоб він не покинув свою дружину, хоч вона й завагітніла не від нього. Він міг сказати щось на зразок: «А що подумують сусіди?», але повернувся додому й повірив у ту істину, яку відкрив йому небесний посланець.

Янгол наказав йому йти до Єгипту. І він би міг на це відповісти: «Але я вже прилаштувався тут як тесля, маю своїх замовників і не можу відмовитися від усього». Натомість він усе залишає й вирушає в невідомість.

Янгол зажадав, щоб він повернувся з Єгипту. І Йосип знову міг подумати: «Я лише почав тут жити новим життям, і маю родину, яку повинен утримувати».

Усупереч тому, чого вимагає від людини здоровий глузд, Йосип робив те, що підказували йому сновидіння. Він знав, що має долю, якій не повинен суперечити, спільну з долями всіх чоловіків на цій планеті: захищати й утримувати свою родину. Як і мільйони безіменних Йосипів, він намагався виконувати свій обов'язок, хоч йому й доводилося робити вчинки, які виходили далеко за межі його розуміння.